

[Fotos] Crónica de las marchas contra las cárceles del día 31

LA HAINE - BARCELONA :: 03/01/2011

Se fue por la mañana a la prisión de mujeres de Wad Ras, al CIE a media tarde y posteriormente a La Modelo

El pasado 31 de Diciembre fue un día de solidaridad con las personas presas y de lucha contra las cárceles. Las marchas no fueron especialmente numerosas, pero sí que fueron muy activas y ruidosas, tratando de traspasar con gritos los muros de la institución carcelaria.

Por la mañana se acudió a la cárcel de Wad Ras. Tras un desayuno en el que se pudieron intercambiar palabras con alguna presa, la marcha dio comienzo. Y sobre todo los gritos que trataban de mostrar el apoyo a las mujeres privadas de libertad. Tras una pancarta que ponía "Dona + prisió = Doble repressió" unas 200 personas dieron dos vueltas a la prisión escoltados por mossos en el lado más cercano al edificio carcelario.

En una de las esquinas, muchas presas se asomaron a la ventanas y hubo una comunicación bastante fluida a pesar de las rejas que cubrían las ventanas. Se oyeron gritos de "No esteu solas" o "A cada presó, solidaritat". Las presas se sumaban a los gritos contra las cárceles y sumaron gritos propios de "Justicia, Justicia" o "Las inocentes afuera, los corruptos adentro". Una de las consignas que más se gritó fue "Llibertat, preses al carrer". Se vivieron momentos de mucha complicidad entre las personas de fuera y las de dentro. Tras leer un comunicado escrito por una persona que ha estado presa y familiares y amigxs de personas que han sido encarceladas (lo transcribimos abajo), se dio por terminada la marcha con gritos de "Llibertat" y de ánimo para las mujeres que están presas. Asimismo, éstas gritaban que sacaran a las presas que tenían castigadas.

Posteriormente un buen número de personas fueron a comer al CSOA La Teixidora, donde además se proyectó un video sobre Rodrigo, encarcelado por los hechos del 4F.

En la tarde se acudió al Centro de Internamiento de Extranjeros de la Zona Franca, donde unas 100 personas estuvieron gritando y tratando de hacer el mayor ruido posible. A diferencia de otras concentraciones delante del CIE, en esta ocasión el despliegue era mucho mayor. De hecho obligaban a los familiares a entrar dentro de un cordón policial lejos de donde se encontraban los manifestantes, con la intención de evitar el contacto. Esto no impidió que se hablara con familiares y amigxs que iban a visitar. Se gritaron consignas como "Cárcel, Cies, redadas y fronteras: Así se construye la riqueza europea", o "No border, no nation, stop deportacions". Asimismo se gritó con mucha fuerza y en varios idiomas "Libertad para todxs". Al final de la marcha se recordó que la lucha contra el CIE continúa y que las concentraciones delante de éste se seguirán sucediendo.

A las 20,30hs comenzó la última de las marchas del día 31 a las puertas de la prisión Modelo de Barcelona, momento en el que se encendieron las antorchas que se emplean en esta marcha desde hace tiempo. A lo largo de todo el recorrido se fueron tirando cohetes y petardos con la idea de hacer el mayor ruido posible para que desde dentro se oyera la

manifestación. A lo largo del recorrido se leyeron varios comunicados. Uno en el que se hablaba de la situación dentro de las prisiones y otro en el que se hablaba acerca de la represión política. Se cerró la marcha con el mismo comunicado que en Wad Ras. Se gritó con mucha fuerza "Qui sembra la miseria, recull la rabia" y "Llibertat, presos al carrer", tras lo cual la gente se fue retirando.

Fotos

Voces desde dentro y desde fuera

Rabia, cuando en un instante si tenías la vida jodida, te la terminan de romper y se felicitan.

Rabia, cuando te comunican que han detenido a una de las personas que más quieres, y que se la llevan a la cárcel. Cuando ves cómo la vida te da la vuelta.

Rabia, cuando te sientes muerta en vida y la vida continúa y te prohíben vivirla.

Rabia, cuando sientes el dolor en sus ojos, cuando sientes cómo el encierro le está superando, cómo no puede más. Impotencia y miedo. **Rabia**, cuando la desesperación se apodera de uno-a y debes resistir, resistir por los que afuera te quieren y te apoyan.

Rabia, cuando sólo puedes verla cuando te dejan y cuando puedes. Cuando la tienes que ver entre esos muros, con funcionarios vigilando. Rabia, y ganas de romper todos los muros y huir junt@s.

Rabia, de no saber como están las personas que quieres.

Rabia, cuando te despiertas con pesadillas. Cuando los nervios y la angustia te sobrepasan ante el continuo ¿cómo estará?

Rabia, porque el sufrimiento te acompaña, la agonía, la desesperación de que decidan por ti, hasta en lo más mínimo.

Rabia, cuando estabas teniendo una conversación interesante y el/la funcionari@ de turno abre la puerta del locutorio porque se ha acabado la hora.

Rabia, al sentir que debo seguir luchando para que los muros y las rejas no consigan encerrar mi mente, mi corazón, mis sueños.

Rabia, cuando llegas “feliz” a la comunicación después de una buena racha y han vuelto las malas noticias.

Rabia, al sentir que disfrutaban cuando estás hundida.

Rabia, cuando toca despedirse y un día más el cristal te prohíbe ese abrazo.

Rabia, porque cuando sales no acaba la agonía.

Rabia, porque cuando sale a la calle después de 1 año, la encuentras con profundas secuelas, con la salud deteriorada, con muchísima ansiedad, con miedo continuo, llena de inseguridades, desubicada, anulada.

Rabia, porque después de cuatro años hay que seguir luchando tras perder casi todo para sentir que eres una persona con dignidad, no una escoria, como ellos pretenden.

Rabia, cuando se cumple cada año de la detención, las pesadillas brotan, y los recuerdos de lo vivido te superan.

Rabia, porque sé lo que se sufre y lo inútil del sufrimiento que la cárcel genera, y porque sé que hay muchos-as que lo siguen sintiendo y que, por desgracia, lo sufrirán.

Luchamos por convertir esa rabia en fuerza. Fuerza que nos lleve a construir un movimiento real y fuerte de apoyo a las personas presas y contra la prisión. El camino es largo y difícil, pero no imposible.

Presas social encarcelada durante un año

Familiares y amig@s de personas encarceladas

Comunicado repartido

¡Solidaritat amb les persones preses!

El 31 de Desembre no tothom pot estar amb la gent que estima celebrant que s'acaba l'any. El tancament als centres de reclusió ho impedeix. Tot i així, ningú impedirà que mostrem la nostra solidaritat amb les persones preses i amb les seves famílies i amigues un dia com aquest.

Durant el dia 31 anirem a les presons de Wad-Ras (presó de dones situada al Poble-nou), a La Model (presó d'homes, situada a l'Eixample) i al Centre d'Internament d'Estrangers (CIE), situat a la Zona Franca.

Sortim al carrer per visibilitzar una realitat que s'amaga a gran part de la població: les conseqüències de la reclusió i el que puposa la privació de llibertat. Qui està a les presons?, Per quins delictes han estat condemnats?, Quant temps passen les persones a la presó?, Quines conseqüències psicològiques té la presó en les persones?, Perquè existeixen presons

per estrangers? Volem animar a que es re/exoni sobre aquesta qüestió, a que s'observi la presó, en primer lloc, i a que s'analitzi més enllà de la informació a apareix a les pel·lícules i a través dels mitjans de comunicació.

La major part de persones que es troben a la presó hi són per haver estat condemnades per delictes d'ordre socioeconòmic (aproximadament, un 70% en homes i un 90% en dones, són delictes contra la salut pública i contra el patrimoni). Moltes d'aquestes persones que entren a la presó compleixen condemnes llargues, de 5, 8 o 10 anys i això els repercutirà negativament durant la condemna i al llarg de la seva vida. Empitjorament de la salut física i mental, allunyament de les seves famílies i amistats, empitjorament de la situació econòmica... Incertesa, soledat, aïllament, espera, llunyania, desesperació...

Les polítiques penals i penitenciàries tendeixen en general a ser més dures i el número de persones preses ha anat augmentant els últims 35 anys (75.032 persones en l'actualitat), tot i que hem de dir que durant aquest any s'ha estancat el creixement. Les condicions de vida de les persones preses són realment dures a les presons catalanes i espanyoles.

Els Centres d'Internament per Estrangers

Al CIE, les persones són privades de llibertat per no tenir els papers regularitzats, a l'espera d'una probable expulsió o de poder novament sortir al carrer després de 60 dies si no han aconseguit expulsar-los en aquest període.

Són un element essencial de la política d'estrangeria de l'Europa Fortalesa. Els mecanismes represius i racistes comencen molt abans d'haver creuat les fronteres europees a través de la instal·lació de controls de frontera i de centres de detenció a països del nord d'Àfrica. Un cop "dins" d'Europa, els controls es duen a terme mitjançant controls continuats d'identificació a persones amb trets ètnics no europeus. Aquelles persones que no tenen la seva situació regularitzada són detingudes. Les batudes s'efectuen als espais més freqüentats, al metro, a les parades d'autobús, a les festes de barri, a la sortida de la feina... la policia para, identifica i s'emporta a les persones seguint criteris discriminatoris i racistes. Generant por i incitant al "xivatisme", el sistema preten obtenir un cert número de treballadores esclavitzades i callades i d'altra detingudes i deportades com exemples per la resta, perquè la por s'extengui i el control es faci més fort.

En el pas per la detenció, el CIE i la deportació es dona un tracte marcadament racista, es donen en moltes ocasions maltractaments i tortures, i les condicions són pèssimes.

Tot i així, els CIE han de ser i són espais de resistència i solidaritat. Lluitarem fins que es tanquin i es posi fi a la maquinària de la deportació.

Les presons per dones

Les dones preses, com es d'esperar dins d'una societat patriarcal, pateixen discriminacions especials per la seva condició de dones dins les presons. Les dones són empresonades a presons exclusivament per dones o a mòduls de presons per homes. En el cas de les presons exclusives per dones, que és el menys freqüent, acostumen a ser establiments antics pensats per homes, que van caure en desús, com la presó de Wad-Ras. D'altra banda, als mòduls de

dones situats a presons per homes, les dones són portades als pitjors mòduls. Ja des de la pròpia distribució es marca quin és el tracte del sistema penitenciari cap a les dones.

A més, tenen en general menor oferta d'activitat i menor accés a feienes dins la presó, les quals necessiten per poder subsistir, ja que un gran nombre d'elements bàsics per la vida quotidiana s'han de comprar. Tot i així, els sous són fruit d'una autèntica relació de sobreexplotació, ja que cobren en moltes ocasions entre 1 i 2 euros l'hora. El mateix passa en el cas dels homes, tot i que sovint els seus sous són lleugerament més elevats.

Es tracta a les dones preses com a males ciutadanes, males dones i males mares. Degut a això, tant el tractament com les activitats que els ofereixen (tallers de costura, per exemple) tendeixen a reforçar el seu rol social de dona i mare.

Aquestes i altres circumstàncies ens porten a afirmar que la violència estructural cap a les dones es multiplica a l'interior de les presons, i és per això que el compliment de la condemna per les dones és, sovint, encara més dur.

Les presons

Aquí parlarem de qüestions que es donen a presons per dones i a presons per homes, d'aspectes que tenen a veure amb la realitat carcerària, que és força diferent del que expliquen les lleis.

A l'actualitat un gran nombre de persones estan complint condemnes llarguíssimes, de més de 20 anys, a les que denominem cadenes perpetues encobertes, tot i no haver comés cap delictes de sang. És una situació absolutament dura per aquestes persones i pel seu entorn.

A més, encara que no hauria de ser així, un gran nombre de persones pateixen malalties de gran importància com càncer o d'altres malalties degeneratives. Tot i així l'administració penitenciària es nega a concedir-les la llibertat.

També volem visibilitzar que existeixen règims especialment durs a la presó que s'apliquen a aquelles persones que resulten més molestes per la institució, en molts casos perquè han participat en protestes. Aquests règims són el primer grau, el FIES o, a Catalunya, el DERT. Són règims absolutament cruels en els que les persones preses romanen aïllades i tancades fins a 22 hores al dia.

No podem oblidar que a l'interior de les presons també trobem a persones que formen part de la dissidència política, i que l'Estat busca reprimir perquè abandonin en les seves lluites quotidianes.

Que es tanquin totes les presons

Quedarien pàgines i pàgines per escriure, hem fet una síntesi. un gran nombre d'arguments ens porten a dir que volem acabar amb la institució carcerària, i queensem que aquest fi ha d'anar necessàriament lligat a un procés de transformació radical de la societat en el seu conjunt.

La presó no reinserta, la presó és un sistema de control dels sectors més pobres de la societat i de represió de la dissidència política. I la presó no serveix ni servirà per solucionar un altre tipus de problemes que puguin donar-se a la societat. És per tot això que seguim i seguirem lluitant fins que es tanquin totes les presons.

Fer una marxa el dia 31 no serveix de res si la resta de l'any no tornem a recordar a les persones preses. No tindria sentit si no fos perquè hi ha gent que cada setmana va a visitar a companyes a les presons, hi ha gent que escriu línies carregades d'ànims i esperança, i hi ha gent que organitza actes on es parla, re/exiona i discuteix sobre la realitat carcerària.

La qüestió carcerària no acostuma a estar present als carrers, però aspirem a que la protesta s'extengui, i a que siguin molts més els dies de lluita contra les presons.

De moment animem a que aquest 31 sigui un dia de lluita molt actiu i a que cri-dem entre totes ben fort per traspasar els murs.

Asamblea preparatoria de les marxés del 31

<https://ppcc.lahaine.org/fotos-cronica-de-las-marchas-contra-las-31>